

UZASADNIENIE

Powód S. B. wniósł o wydanie nakazu w postępowaniu upominawczym

i zasądzenie od pozwanego A. C., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w B.,

kwoty 589,10 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 14 października 2014 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podał, że w dniu 05 marca 2011 r. w Przedsiębiorstwie Handlowo

– Usługowym mieszczącym się przy ul. (...) w B. prowadzonym przez pozwanego, za kwotę 539,10 zł zakupił obuwie męskie marki B. (...) -9 (...).

W trakcie użytkowania obuwia stwierdził wystąpienie w towarze wady w postaci odklejania się podeszwy w obu półparach na dolnej części, w związku z tym w dniu 11 stycznia 2012 r. złożył zgłoszenie reklamacyjne, żądając wymiany obuwia lub zwrotu pieniędzy. Pozwany na podstawie opinii wystawionej przez Specjalistę ds. Oceny Jakości Reklamacji Obuwia stwierdził, że niezgodność towaru z umową jest usuwalna i usunął ujawnioną wadę w drodze nieodpłatnej naprawy, uznając, iż towar został przywrócony do stanu zgodnego z umową. Pomimo przeprowadzonej naprawy, w obuwiu ponownie jednak ujawniła się wada pierwotnie objęta postępowaniem reklamacyjnym z dnia 11 stycznia 2012 r., jak również nowa wada

w postaci pęknięcia podeszwy od spodu na długości około 2 cm. Z uwagi na charakter oraz zakres wady, jak też fakt ponownego ujawnienia się niezgodności towaru z umową, złożył więc reklamację w dniu 10 kwietnia 2012 r., określając żądanie reklamacyjne jako zwrot ceny zapłaconej za towar. W wydanej w trakcie prowadzonego przez pozwanego postępowania reklamacyjnego opinii Specjalisty ds. Oceny Jakości i Reklamacji Obuwia, dotyczącej przyczyn powstania niezgodności towaru z umową uznano, iż materiał podeszwy jest wadliwy

i postanowiono wymienić towar na nowy. Pomimo przeprowadzonej wymiany obuwia na nowe, ponownie ujawniły się wady objęte postępowaniami reklamacyjnymi z dnia 11 stycznia 2012 r.

i 10 kwietnia 2012 r., jak również nowa wada w postaci przetarć na szwach w górnej części cholewy. Z uwagi na charakter oraz zakres wady, jak też fakt ponownego ujawnienia się niezgodności towaru z umową, złożył zatem reklamację w dniu 08 listopada 2013 r., określając żądanie reklamacyjne jako zwrot ceny zapłaconej za towar. Pozwany przedstawiając mu kolejną opinię o jakości i przyczynach uszkodzenia butów, sporządzoną przez Specjalistę ds. Oceny Jakości i Reklamacji Obuwia w dniu 12.11.2013 r., nie stwierdził niezgodności towaru z umową tkwiącej w rzeczy w dniu sprzedaży. Powołał się na stwierdzenie opinii, że uszkodzenie podeszwy spowodowane jest czynnikiem mechanicznym, w związku z czym sprzedawca czy producent nie ponosi za nie odpowiedzialności. Ponadto w opinii wskazano, że niezależnie od przedstawionych powodów powstania uszkodzeń, istotny dla sposobu rozpatrzenia reklamacji jest czas zgłoszenia przez klienta niezgodności towaru z umową, skoro reklamowane buty użytkowane były przez 19 miesięcy, zatem nie zachodzi domniemanie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r.

o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego. Powód wskazał, że taka argumentacja pozwanego nie jest zgodna ze stanem faktycznym, ponieważ poprzednie reklamacje przedmiotowego obuwia również były składane po ponad półrocznym użytkowaniu, czyli nieobjętym domniemanem ustawowym, i wtedy ten sam Specjalista ds. Oceny Jakości i Reklamacji Obuwia stwierdził wadliwość materiału podeszwy. Dalej powód podał, że zmierzając do polubownego rozstrzygnięcia powstałego sporu skierował do Powiatowego Rzecznika Konsumentów w S.wniosek o udzielenie pomocy konsumentowi i podjęcie interwencji, wnioskując o zakończenie sprawy poprzez dokonanie przez pozwanego zwrotu ceny zapłaconej za towar. W odpowiedzi na wystąpienie Rzecznika Konsumentów w piśmie z dnia

09 grudnia 2013 r. oraz wezwanie do udzielenia odpowiedzi Rzecznikowi Konsumentów z dnia 17 stycznia 2014 r. pozwany jednak podtrzymał dotychczasowe stanowisko o odmowie uznania reklamacji na podstawie ponownej opinii wystawionej przez Specjalistę ds. Oceny Jakości

i Reklamacji Obuwia, który stwierdził, że wada obuwia jest następstwem mechanicznego uszkodzenia wynikającym z nieprawidłowego użytkowania butów. Nie zgadzając się z takim stanem sprawy, zwrócił się więc o wydanie opinii do niezależnego rzeczoznawcy (...) Izby (...) w specjalności obuwnictwo i galanteria skórzana Z. I., który w opinii z dnia 28 sierpnia 2014 r. stwierdził, że jego roszczenia uważa za zasadne. W opinii tej wskazano, że obuwiu jest zadbane, prawidłowo konserwowane, bez uszkodzeń mechanicznych

z winy użytkownika, ogólny stan i wygląd obuwia oraz stopień zużycia spodów świadczy

o krótkim okresie eksploatacji. W ocenie rzeczoznawcy biorąc pod uwagę charakter powstałych uszkodzeń, okres eksploatacji do czasu ich powstania oraz sezonowość z całą pewnością stwierdzam, że reklamowana para obuwia w dniu zakupu posiadała wadę zmniejszającą wartość

i użyteczność ze względu na cel w umowie oznaczony. Powód wskazał przy tym, że za wydaną opinię uiszczył należność w wysokości 50 zł. Ponadto po uzyskaniu opinii ponownie zwrócił się do pozwanego z pismem reklamacyjnym z dnia 09 września 2014 r., wnosząc o dokonanie zwrotu gotówki stanowiącej równowartość zakupu butów i kosztu opinii rzeczoznawcy. Na dowód uzasadnionego roszczenia przedstawił pozwanemu opinię rzeczoznawcy, która wskazuje jednoznacznie iż reklamowana para obuwia w dniu zakupu posiadała wadę oraz fakturę za usługę rzeczoznawcy. Pozwany pismem z dnia 24 września 2014 r. poprosił go o dostarczenie przedmiotowych butów celem powtórnego zareklamowania. W dniu 29 września 2014 r. przesłał więc na adres pozwanego obuwiu wraz z pismem, w którym wniósł o zwrot gotówki. Pozwany

w odpowiedzi na powyższe pisma oraz przesłany przez niego towar do ponownej reklamacji stwierdził, że wobec rozbieżnych opinii na temat przyczyn uszkodzenia oraz mając świadomość zaszłości związanych z reklamacją butów proponuje udzielenia upustu w wysokości 50%, tj.

w kwocie 269,55 zł, propozycję tę traktując jako ostateczną.

Powód wskazał też, że podniesienia wymaga, iż sporny towar był reklamowany,

a wykonana naprawa, a następnie wymiana towaru na nowy, okazały się nieskuteczne, gdyż nie przyczyniły się do usunięcia ujawniającej się niezgodności towaru z umową. Wskazał również, iż wada towaru jest wciąż taka sama – podeszwa butów ulega pęknięciu. Pozwany posiłkując się opinią Specjalisty ds. Oceny Jakości i Reklamacji Obuwia uznał zaś przy drugiej reklamacji, iż materiał podeszwy jest wadliwy i postanowił wymienić towar na nowy. Taka sama wada uwidoczniła się w wymienionej parze butów, ale wtedy stwierdził, że jest to uszkodzenie mechaniczne, wynikające z nieprawidłowego użytkowania. Powód stanowczo nie zgodził się

z takim stanowiskiem, jak też na zaproponowany przez sprzedawcę upust, ponieważ według niego buty nie nadają się do dalszego użytkowania, co naraża go na znacznie niedogodności. Przy zakupie obuwia pozwany natomiast zapewniał go, że buty są wytrzymałe, nieprzemakalne (oznajmił, iż takowe posiada i użytkuje od prawie 12 lat). Zgodnie zaś z art. 8 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego wybór uprawnienia do żądania wymiany albo naprawy towaru konsumpcyjnego niezgodnego z umową w ramach pierwszej sekwencji (art. 8 ust. 1 ustawy) należy do konsumenta

i nie jest ograniczony rodzajem towaru, jako rzeczy oznaczonych co do gatunku lub co do tożsamości. Podobnie uprawnienie zostało ukształtowane w przypadku roszczenia z drugiej sekwencji - ograniczenie dotyczy m.in. faktu istotności wady. Podniósł, iż niezgodność towaru

z umową występuje m.in. w sytuacji, gdy towar nie nadaje się do celu, do jakiego tego rodzaju towar jest zwykle używany oraz gdy jego właściwości nie odpowiadają właściwościom cechującym towar tego rodzaju, jak również gdy nie nadaje się on do celu określonego przez kupującego przy zawarciu umowy. Odwołując się do problematyki wad ukrytych towaru zważył, iż są to wady niemożliwe do wykrycia. Nie należy również zapominać, zdaniem powoda, iż odrębną kategorię stanowią wady, których przyczyny tkwią w towarze, ale ujawniają się dopiero po jego wydaniu w trakcie korzystania. Wobec braku woli pozwanego co do polubownego rozstrzygnięcia sporu, faktu skutecznego odstąpienia od umowy kupna sprzedaży, a nade wszystko z uwagi na powtarzalny i tożsamy charakter ujawnionych wad, świadczący o braku możliwości ich usunięcia w drodze naprawy towaru (nieskuteczność pierwotnie przeprowadzonej naprawy), jak

i powstania wad nowych, wniesienie niniejszego pozwu należy uznać za konieczne i uzasadnione. Powód wskazał także, że dochodzi odsetek od dnia 14 października 2014 r., tj. od dnia następnego po upływie terminu na zapłatę, po skutecznie doręczonym w dniu 30 września 2014 r. piśmie

z żądaniem zwrotu gotówki.

Na posiedzeniu niejawnym w dniu 13 marca 2015 r. w przedmiocie wydania nakazu zapłaty w postępowaniu uproszczonym upominawczym, Sąd stwierdził brak podstaw do wydania takiego nakazu ze względu na uzasadnioną wątpliwość odnośnie zasadności dochodzonego roszczenia.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Przyznał fakt, że dnia 05.03.2011 r. doszło między powodem a nim do zawarcia umowy sprzedaży obuwia za kwotę 539,10 zł. Zaprzeczył jednak, aby powód skutecznie odstąpił od umowy sprzedaży butów i aby niezgodność towaru (tj. zakupionych przez powoda butów) miała charakter istotny. Badanie i rozstrzygnięcie ewentualnej jego odpowiedzialności powinno natomiast w pierwszej kolejności nastąpić na podstawie przepisów powołanej przez powoda ustawy z 27.07.2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego, ale w drugiej kolejności na podstawie przepisów ustawy – Kodeks cywilny, ponieważ powód jako osoba fizyczna nabył rzecz (buty) w celu niezwiązanym ze swoją działalnością zawodową lub gospodarczą. Ustawodawca w przepisie art. 8 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego wskazał, że konsumentowi, w razie niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową, przysługują następujące alternatywne uprawnienia, tj. żądanie naprawy towaru, wymiany na nowy, obniżenie ceny, odstąpienie od umowy. Powód w przedsądowych pismach kierowanych do niego wskazywał wyłącznie na żądanie zwrotu zapłaconej ceny („w związku z powyższym, zwracam się z prośbą

o zwrot gotówki” – zgłoszenie reklamacyjne z tytułu niezgodności towaru z umową z

08.11.2013 r., „w związku z powyższym proszę o zwrot gotówki w kwocie 589 zł 10 gr”

– zgłoszenie reklamacyjne z 09.09.2014 r.). Powód natomiast nie złożył materialnoprawnego oświadczenia prawo kształtującego, że odstępuje od umowy, jeśli taki miał zamiar. Stosując wykładnię analogiczną między przepisem art. 8 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego a przepisem art. 560 k.c. należałoby według pozwanego podzielić zasadność twierdzenia, że wymagane przez przepisy prawa oświadczenie kupującego o odstąpieniu od umowy nie może być zastąpione przez wezwanie o zwrot ceny albo sam pozew o taki zwrot (tak J. Jezioro (w:) red. E. Gniewek, Kodeks cywilny. Komentarz do artykułów 535-1088, Warszawa 2004, s. 78 i podana tam literatura). Ponadto nie można przyjmować, zdaniem pozwanego, że wezwanie o zwrot uiszczonych ceny niejako automatycznie stanowi odstąpienie od umowy. Roszczenie o zwrot otrzymanych świadczeń z umowy wzajemnej, w tym o zwrot uiszczonych ceny, jest nowym roszczeniem, którego podstawą jest odstąpienie od umowy sprzedaży. Przesłanką roszczenia o zwrot uiszczonych ceny nie będzie zatem niezgodność towaru z umową, a odstąpienie od umowy. Konsekwencją logiczną takiego rozumowania jest zatem uznanie, że w przypadku braku przesłanki

odstąpienia od umowy, roszczenie o zwrot uiszczonyj ceny nie jest uzasadnione. W związku z czym wystąpienie przez powoda z pozwem

o zasądzenie zwrotu uiszczonyj ceny, bez uprzedniego złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy, powinno prowadzić do oddalenia powództwa. Ponadto pozwany z ostrożności procesowej, gdyby Sąd nie podzielił jego argumentacji, zakwestionował, aby niezgodność towaru konsumpcyjnego (tj. zakupionych przez powoda butów) istniała oraz aby była istotna. Podtrzymał swoje stanowisko, a mianowicie, że uszkodzenie butów ma charakter mechaniczny i wynika z ich nieprawidłowego użytkowania.

W piśmie procesowym z dnia 22 kwietnia 2015 r. powód nie zgodził się z takim stanowiskiem pozwanego, w szczególności podnosząc, że wada reklamowanego towaru była powtarzalna, jednakże ten sam Specjalista d/s Oceny Jakości i Reklamacji Obuwia raz stwierdził, że materiał podeszwy jest wadliwy (odpowieź na reklamację z dnia 10.04.2012 r.) i winna nastąpić wymiana towaru na nowy, wolny od wad, a następnie przy kolejnej reklamacji wskazał, że znamienne jest, że reklamacji podlega takie samo uszkodzenie, mimo że tego rodzaju wad nie zgłaszają inni użytkownicy" (opinia z dnia 12.11.2013 r.). Wniosek z tego jest taki, że takie samo uszkodzenie obuwia jest różnie traktowane, bez względu na obowiązujące przepisy prawa. Ponadto powód zaznaczył, że w pierwszym zgłoszeniu reklamacyjnym z dnia 11.01.2012 r. zażądał wymiany obuwia lub zwrotu pieniędzy. Pozwany zaś samodzielnie, bez jego zgody, dokonał naprawy reklamowanego towaru, co było sprzeczne z prawem, a dokładnie z ustawą

z dnia 27 lipca 2012 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego. Chcąc jednak załatwić polubownie sprawę, wyraził zgodę na przyjęcie butów. Ponieważ taka sama wada wystąpiła w naprawionym obuwiu po dwóch miesiącach, to

w zgłoszeniu reklamacyjnym z dnia 10.04.2012 r. zażądał zwrotu gotówki. Pozwany uznał reklamację za uzasadnioną, lecz dokonał wymiany towaru na nowy, na co on również wyraził zgodę. Kolejną reklamację złożył w dniu 08.11.2013 r. i z uwagi na powtarzającą się wadę, wskazując odpowiednie przepisy prawa, tj. w/w ustawy, zażądał zwrotu gotówki, ponieważ taki stan sprawy narażał go na znaczne niedogodności. Składając to zgłoszenie, ponownie liczył na polubowne załatwienie procesu reklamacyjnego. Zarzuty pozwanego odnośnie niezłożenia przez niego odstąpienia od umowy nie są zaś zasadne, ponieważ każdy konsument jest słabszą stroną umowy, a ponadto ustawa wskazuje, że kupujący może odstąpić od umowy, ale nie wskazuje, jaka ma być forma odstąpienia. On zaś przytoczył odpowiednią podstawę prawną w zgłoszeniu reklamacyjnym, która mówi o odstąpieniu. Nie zgodził się z zarzutem pozwanego, że stosując wykładnię analogiczną między przepisem art. 8 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego a przepisem art. 560 k.c. należałoby podzielić zasadność twierdzenia, że wymagane przez przepisy prawa oświadczenie kupującego o odstąpieniu od umowy nie może być zastąpione przez wezwanie o zwrot albo sam pozew o taki zwrot". Nie można bowiem zastosować w tym przypadku analogii, bo art. 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego wskazuje, że do sprzedaży konsumenckiej nie stosuje się przepisów art. 556-581 k.c.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 05 marca 2011 r. w sklepie mieszczącym się przy ul. (...) w B., prowadzonym przez pozwanego A. C., powód S. B. zakupił obuwie męskie marki B. (...) - 9 (...) za kwotę 539,10 zł.

Dowód: kserokopia paragonu fiskalnego z dnia 05 marca 2011 r.

W trakcie użytkowania obuwia powód stwierdził wystąpienie w nich wady w postaci odklejania się podeszwy w obu półparach na dolnej części. W związku z tym w dniu 11 stycznia

2012 r. złożył zgłoszenie reklamacyjne, żądając wymiany obuwia lub zwrotu pieniędzy.

Pozwany na podstawie opinii rzeczoznawcy stwierdził, że niezgodność towaru z umową jest usuwalna i usunął ujawnione wady w drodze nieodpłatnej naprawy, uznając, iż towar został przywrócony do stanu zgodnego z umową.

Pomimo przeprowadzonej naprawy, w obuwiu ponownie ujawniła się wada pierwotnie objęta postępowaniem reklamacyjnym z dnia 11 stycznia 2012 r., jak również nowa wada

w postaci pęknięcia podeszwy od spodu na długości około 2 cm. Z uwagi na charakter oraz zakres tej wady, jak też fakt ponownego ujawnienia się niezgodności towaru z umową, powód złożył ponownie reklamację w dniu 10 kwietnia 2012 r., określając żądanie reklamacyjne jako zwrot ceny za towar.

W wydanej w trakcie prowadzonego przez pozwanego postępowania reklamacyjnego opinii rzeczoznawcy, dotyczącej przyczyn powstania niezgodności towaru z umową, uznano, iż materiał podeszwy jest wadliwy i winno wymienić się towar na nowy.

Dowód: zgłoszenie reklamacyjne z dnia 11 stycznia 2012 r., opinia rzeczoznawcy przedstawiona przez pozwanego z dnia 23 stycznia 2012 r., zgłoszenie reklamacyjne z dnia 10 kwietnia 2014 r., opinia rzeczoznawcy przedstawiona przez pozwanego z dnia 16 kwietnia 2012 r.

Pomimo dokonanej wymiany obuwia na nowe, ponownie ujawniły się wady objęte postępowaniami reklamacyjnymi z dnia 11 stycznia 2012 r. i 10 kwietnia 2012 r., jak również nowe wady w postaci przetarć na szwach w górnej części cholewy. Z uwagi na charakter oraz zakres wad, jak też fakt ponownego ujawnienia się niezgodności towaru z umową, powód złożył kolejną reklamację w dniu 08 listopada 2013 r., określając żądanie reklamacyjne jako zwrot ceny za towar.

Dowód: zgłoszenie reklamacyjne z dnia 08 listopada 2013 r.

Pozwany przedstawiając powodowi opinię o jakości i przyczynach uszkodzenia butów, sporządzoną przez Specjalistę ds. Oceny Jakości i Reklamacji Obuwia z dnia 12.11.2013 r., nie stwierdził niezgodności towaru z umową tkwiącej w rzeczy w dniu sprzedaży. W opinii tej wskazano bowiem, że uszkodzenie podeszwy spowodowane jest czynnikiem mechanicznym,

w związku z czym sprzedawca czy producent nie ponosi za nie odpowiedzialności. Ponadto

w opinii stwierdzono, że niezależnie od przedstawionych powodów powstania uszkodzeń, istotny dla sposobu rozpatrzenia reklamacji jest czas zgłoszenia przez klienta niezgodności towaru

z umową. Reklamowane buty użytkowane były bowiem przez 19 miesięcy, zatem nie zachodzi domniemanie z art. 4 ust. 1. ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego.

Dowód: zgłoszenie reklamacyjne z dnia 08 listopada 2013 r. , opinia o jakości i przyczynach uszkodzenia butów przedstawiona przez pozwanego z dnia 12 listopada 2013 r.

W celu polubownego rozstrzygnięcia powstałego sporu powód skierował do Powiatowego Rzecznika Konsumentów w S. wniosek o udzielenie pomocy konsumentowi i podjęcie interwencji, wnioskując o zakończenie sprawy poprzez dokonanie przez pozwanego zwrotu ceny za towar. W odpowiedzi na wystąpienie Powiatowego Rzecznika Konsumentów w S.

w piśmie z dnia 09 grudnia 2013 r. oraz wezwanie do udzielenia odpowiedzi Rzecznikowi Konsumentów z dnia 17 stycznia 2014 r. pozwany podniósł, iż podtrzymuje dotychczasowe stanowisko o odmowie uznania reklamacji na podstawie ponownej opinii wystawionej przez Specjalistę ds. Oceny Jakości i Reklamacji Obuwia, który stwierdził, że wada obuwia jest następstwem mechanicznego uszkodzenia, wynikającym z nieprawidłowego użytkowania butów.

Dowód: wniosek powoda do Powiatowego Rzecznika Konsumentów w S.z dnia 25 listopada 2013 r., wystąpienie Powiatowego Rzecznika Konsumentów w S.z dnia 09 grudnia 2013 r., wystąpienie Powiatowego Rzecznika Konsumentów w S.z dnia 17 stycznia 2013 r. – wezwanie do udzielenia odpowiedzi, pismo pozwanego z dnia 29

stycznia 2014 r. wraz z załącznikiem – opinią Specjalisty ds. Oceny Jakości i Reklamacji Obuwia z dnia 08 stycznia 2014 r.

Nie zgadzając się z takim stanem sprawy, powód zwrócił się o wydanie opinii do rzeczoznawcy (...) Izby (...) w specjalności obuwnictwo

i galanteria skórzana Z. I.. Rzeczoznawca ten w opinii z dnia 28 sierpnia 2014 r. stwierdził, że roszczenia powoda uważa za zasadne. W opinii tej wskazał, że obuwie jest zadbane, prawidłowo konserwowane, bez uszkodzeń mechanicznych z winy użytkownika, ogólny stan

i wygląd obuwia oraz stopień zużycia spodów świadczy o krótkim okresie eksploatacji. W ocenie rzeczoznawcy, biorąc pod uwagę charakter powstałych uszkodzeń, okres eksploatacji do czasu ich powstania oraz sezonowość z całą pewnością należy stwierdzić, że reklamowana para obuwia

w dniu zakupu posiadała wadę zmniejszającą wartość i użyteczność ze względu na cel w umowie oznaczony. Za wydaną opinię powód uiszczył należność w wysokości 50 zł.

Po uzyskaniu opinii powód ponownie zwrócił się do pozwanego z pismem reklamacyjnym z dnia 09 września 2014 r., wnosząc o dokonanie zwrotu gotówki stanowiącej równowartość zakupu butów i koszty opinii rzeczoznawcy. Na dowód uzasadnionego roszczenia przedstawił pozwanemu powyższą opinię rzeczoznawcy oraz fakturę za usługę rzeczoznawczą.

Dowód: pismo reklamacyjne powoda z dnia 09 września 2014 r. z załącznikiem, opinia Rzeczoznawcy (...) Izby (...) w specjalności obuwnictwo i galanteria skórzana Z. I. z dnia 28 sierpnia 2014 r., faktura VAT Nr (...) z dnia 28 sierpnia 2014 r.

Pozwany pismem z dnia 24 września 2014 r. poprosił powoda o dostarczenie przedmiotowych butów celem powtórnego zareklamowania. W związku z tym w dniu 29 września 2014 r. powód przesłał na adres pozwanego obuwie wraz z pismem, w którym wniósł o zwrot gotówki.

Dowód: pismo pozwanego z dnia 24 września 2014 r., pismo powoda z dnia 29 września 2014 r.

Pozwany w odpowiedzi na pisma powoda z dnia 9 września 2014 r. i 29 września 2014 r. oraz przesłane przez powoda obuwie do ponownej reklamacji stwierdził, że wobec rozbieżnych opinii na temat przyczyn uszkodzenia oraz mając świadomość zaszłości związanych z reklamacją tych butów proponuje udzielenia upustu w wysokości 50%, tj. w kwocie 269,55 zł, propozycję tę traktując jako ostateczną.

Dowód: pismo pozwanego z dnia 13 października 2014 r.

Sporne obuwie po ponad rocznym okresie użytkowania nie nosi śladów intensywnej eksploatacji czy też nadmiernego zużycia, znoszenia podstawowych elementów składowych.

Do naturalnych zmian użytkowych, które nie są wadami, należy wymienić wytarcie materiału na wkładkach w okolicach pięt, uszkodzenie (zadrapanie lica) w prawej półparze na szpicu buta, naturalne marszczenia skóry spowodowane zginaniem się obuwia podczas eksploatacji.

Obuwie posiada też widoczne uszkodzenia, które można zaliczyć do wad, tj. odklejenie podeszew w miejscu przedniej części podeszew (szpice lewy i prawy), rozwarstwianie się pianki poliuretanowej przy łączeniu z podeszwami (okolicę pięt), miejscowe pęknięcia podeszew od spodniej części w kilku miejscach, snucie materiału włókienniczego syntetycznego, czego przyczyną może być zbyt mały naddatek dla tego rodzaju materiału w łączeniu z innym materiałem.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia biegły stwierdził, że obuwie zakupione u pozwanego jest niezgodne z umową i posiada wady, które powstały w procesie produkcyjnym. Niezgodność towaru z umową jest istotna i pozbawia obuwie walorów użytkowych stawianych dla obuwia zimowego.

Dowód: opinia pisemna biegłego sądowego W. S. z dnia 14 grudnia 2015 r.

Sąd zważył, co następuje:

Zdaniem Sądu, w świetle zebranych w sprawie dowodów, powództwo jest zasadne w całości.

Należy przede wszystkim zauważyć, że stan faktyczny sprawy w istocie nie był sporny, został zaś ustalony na podstawie przedstawionych przez powoda dokumentów. Bezsporne więc było, że powód jako osoba fizyczna zawarł z pozwanym będącym przedsiębiorcą umowę sprzedaży przedmiotowego obuwia w celu niezwiązanym z prowadzoną działalnością zawodową lub gospodarczą, a zatem jest on konsumentem.

W tej sytuacji należy wskazać, iż w niniejszej sprawie zastosowanie mają przepisy obowiązujące w dniu zawarcia umowy przez strony, to jest w dniu 05 marca 2011 r., zgodnie z art. 51 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta, a więc regulacje ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U Nr 141, poz. 1176 ze zm.). Przepis art. 1 ust. 1 tej ustawy stanowi bowiem, że stosuje się ją do dokonywanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedaży rzeczy ruchomej osobie fizycznej, która nabywa tę rzecz w celu niezwiązanym z działalnością zawodową lub gospodarczą. Zgodnie natomiast z przepisem art. 1 ust. 4 tej ustawy do sprzedaży konsumenckiej nie stosuje się przepisów art. 556-581 k.c.

Stosownie z kolei do art. 4 ust. 1 i 2 wyżej wymienionej ustawy, sprzedawca odpowiada wobec kupującego, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową;

w przypadku stwierdzenia niezgodności przed upływem 6 miesięcy od wydania towaru domniemywa się, że istniała ona w chwili wydania; w przypadku indywidualnego uzgadniania właściwości towaru konsumpcyjnego domniemywa się, że jest on zgodny z umową, jeżeli odpowiada podanemu przez sprzedawcę opisowi lub ma cechy okazanej kupującemu próbki albo wzoru, a także gdy nadaje się do celu określonego przez kupującego przy zawarciu umowy, chyba że sprzedawca zgłosił zastrzeżenia co do takiego przeznaczenia towaru. Natomiast zgodnie z art. 8 ust. 1 i 4 powołanej ustawy, jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość towaru zgodnego z umową oraz rodzaj

i stopień stwierdzonej niezgodności, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie naraziłby kupującego inny sposób zaspokojenia; jeżeli kupujący z przyczyn określonych w ust. 1 nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdołał uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może zaś odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna. Według zaś przepisu art. 9 ust. 1 wskazanej ustawy, kupujący traci uprawnienia przewidziane w art. 8, jeżeli przed upływem dwóch miesięcy od stwierdzenia niezgodności towaru konsumpcyjnego

z umową nie zawiadomi o tym sprzedawcy. Do zachowania terminu wystarczy wysłanie zawiadomienia przed jego upływem.

Zdaniem Sądu, nie może budzić wątpliwości, że po dokonaniu zakupu spornego obuwia ujawniło się w nim szereg wad, które były przedmiotem kolejnych postępowań reklamacyjnych. Biegły sądowy z zakresu budownictwa wydający w sprawie opinię uznał ostatecznie (już po wymianie obuwia na nowe), że posiada ono widoczne uszkodzenia, które

można zaliczyć do wad, to jest odklejenie podeszew w miejscu przedniej części podeszew (szpice lewy i prawy), rozwarstwianie się pianki poliuretanowej przy łączeniu z podeszwami (okolice pięt), miejscowe pęknięcia podeszew od spodniej części w kilku miejscach, snucie materiału włókienniczego syntetycznego, czego przyczyną może być zbyt mały naddatek dla tego rodzaju materiału

w łączeniu z innym materiałem.

W związku z powyższym powód był uprawniony, zgodnie z powołanym wyżej art. 8 ustawy, do odstąpienia od umowy, którego to uprawnienia pozwany zresztą nie kwestionował. Na pewno zaś, w świetle wskazanej opinii biegłego sądowego, zakupiony przez powoda towar obarczony jest wadą, która ma charakter istotny.

Natomiast pozwany zarzucił, że powód nie złożył materialnoprawnego oświadczenia prawo kształtującego, że odstępuje od umowy, jeśli taki miał zamiar. W przedsądowych pismach kierowanych do pozwanego wskazywał bowiem wyłącznie na żądanie zwrotu zapłaconej ceny. Stosując wykładnię analogiczną między przepisem art. 8 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego a przepisem art. 560 k.c. należałoby według pozwanego podzielić zasadność twierdzenia, że wymagane przez przepisy prawa oświadczenie kupującego o odstąpieniu od umowy nie może być zastąpione przez wezwanie

o zwrot ceny albo sam pozew o taki zwrot. Ponadto nie można przyjmować, zdaniem pozwanego, że wezwanie o zwrot uiszczonyj ceny niejako automatycznie stanowi odstąpienie od umowy. Roszczenie o zwrot otrzymanych świadczeń z umowy wzajemnej, w tym o zwrot uiszczonyj ceny, jest bowiem nowym roszczeniem, którego podstawą jest odstąpienie od umowy sprzedaży. Przesłanką roszczenia o zwrot uiszczonyj ceny nie będzie zatem niezgodność towaru z umową,

a odstąpienie od umowy. Konsekwencją logiczną takiego rozumowania jest zatem uznanie, że

w przypadku braku przesłanki odstąpienia od umowy, roszczenie o zwrot uiszczonyj ceny nie jest uzasadnione. W związku z czym wystąpienie przez powoda z pozwem o zasądzenie zwrotu uiszczonyj ceny, bez uprzedniego złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy, powinno prowadzić do oddalenia powództwa.

Z takim stanowiskiem pozwanego nie można się zgodzić. Po pierwsze, należy podnieść, że pozwany w toku postępowania przedsądowego nie kwestionował, że powód w istocie złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy, czego wyrazem jest chociażby treść pisma pozwanego do powoda z dnia 13 października 2014 r. Należy więc uznać, że zmiana jego stanowiska w tym przedmiocie została poczyniona na użytek toczącego się procesu. Po drugie, można przyznać rację powodowi, który podnosi, że skoro art. 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego wskazuje, że do sprzedaży konsumenckiej nie stosuje się przepisów art. 556-581 k.c., to nie można stosować wykładni analogicznej między przepisem art. 8 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego a przepisem art. 560 k.c., iż wymagane przez przepisy prawa oświadczenie kupującego o odstąpieniu od umowy nie może być zastąpione przez wezwanie o zwrot ceny albo sam pozew o taki zwrot.

W tym miejscu trzeba wskazać, że ustawa o sprzedaży konsumenckiej nie określa sposobu i formy złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy. W związku z tym przyjmuje się, że należy stosować w tym względzie przepisy art. 77 k.c. Niewątpliwie jest natomiast ono oświadczeniem woli skierowanym do sprzedawcy, zgodnie z postanowieniem art. 61 k.c. Dlatego do wykładni tego oświadczenia winien mieć zastosowanie przepis art. 65 § 1 k.c., zgodnie z którym oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których zostało złożone, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. Celem wykładni jest więc zrozumienie rzeczywistej treści działania określonej osoby, zmierzającego do wywołania skutków prawnych. W okolicznościach niniejszej sprawy, zdaniem Sądu, nie budzi wątpliwości, że rzeczywistym działaniem powoda było dążenie do odstąpienia od umowy sprzedaży zawartej z pozwanym,

a w konsekwencji zwrot wzajemnych świadczeń stron, a więc i zwrot uiszczonej ceny przez pozwanego. Wprawdzie bowiem w ustawie o sprzedaży konsumenckiej brak jest odpowiednika art. 560 § 2 k.c., określającego skutki wykonania prawa do odstąpienia od umowy, można jednak przyjąć, że obowiązek zwrotu świadczeń wynika z przepisów

o nienależnym świadczeniu (art. 410 k.c.). Z kolei obowiązek naprawienia szkody w granicach pozytywnego interesu umowy, który w niniejszej sprawie dotyczy żądania powoda zapłaty należności za wydanie opinii rzeczoznawcy, wynika z charakteru uprawnień z tytułu niezgodności z umową i możliwości naprawienia szkody na zasadach ogólnych, to jest przepisów o niewykonaniu lub nienależytym wykonaniu zobowiązania (art. 471 i nast. k.c.). W tej sytuacji żądanie powoda zapłaty należności głównej jest zasadne w całości.

Pismo powoda z dnia 09 września 2014 r. wskazywało 14-dniowy termin od daty doręczenia pisma pozwanemu, w którym miała być zwrócona cena sprzedaży wraz należnością za wydanie opinii, przy czym odpowiedzi na to pismo pozwany udzielił w dniu 13 października

2014 r. W tej sytuacji uzasadnione było też żądanie powoda zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 14 października 2014 r., to jest od dnia następnego po dniu wystosowania tego pisma przez pozwanego, albowiem co najmniej od tej daty pozostawał on w opóźnieniu z zapłatą żądanej kwoty. Podstawę prawną takiego rozstrzygnięcia stanowią natomiast przepisy art. 481 k.c.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu (punkt II wyroku) znajduje uzasadnienie w przepisie art. 98 § 1 k.p.c., statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu w odniesieniu do kosztów, przy uwzględnieniu, że koszty procesu poniesione przez powoda obejmowały tylko opłatę sądową od pozwu w wysokości 30 zł.

Z/

- 1) odnotować;
- 2) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. pozwanego;
- 3) kal. 14 dni od doręczenia.

15.04.2016 r.